

af de nævrende Bestemmelser. Med Hensyn til Kapitel 4 skal jeg ikke opholde mig videre derved, da det nærmest kan betragtes som en administrativ Bestemmelse. Det angaar jo Refusionen og den Virkning, den kan have overfor Individet, der have maattet ty til Fattigvæsenet overfor deres retslige Stilling. Hvad der her staar, er ikke saa forandret fra de nugjældende Bestemmelser. Hvad derimod angaar Forholdet mellem Kommunerne med Hensyn til Fattigvæsenet, til Udredelse af Tilbagebetaling, vil jeg gjøre opmærksom paa, hvad der overhovedet har været Anledning til § 44. Det kan være Spørgsmaal underkastet, hvorvidt det er rigtigt, at Indenrigsministeren skal bestemme, hvor store Beløb der skal refunderes pr. Individ. Hidtil har det været saaledes, at det har været fastsat i Lovgivningen. Ved Loven af 12te Marts 1864 § 1 var det bestemt, at det Beløb der for hver Hovedperson kunde refunderes, var 33 Dre og 16 Dre for hver Person af den øvrige Del af Familien, det vil sige, at Faderen f. Ex. hvis der er en Familiefader, faar 33 Dre, medens der for Konen og Børnene kun betales 16 Dre for hver. Man kunde nu tænke sig det Tilfælde, at Faderen er død, saa bliver Moderen Hovedpersonen, og saaledes er det blevet afgjort af Autoriteterne. I Tilfælde af, at begge Forældrene ere døde, saa blive Børnene Hovedpersoner, det følger af sig selv. Der er en anden lille Bestemmelse i samme Lov, som jeg har henvist til, nemlig af Refusionen for en Syg bliver en Krone, deri indbefattet saavel Løge som Medicin, hvorimod man, naar Lægen ordinerer en Sygevogter, faar en Krone til. Desuden refunderes Beløbet for Krykker, Brokhaand og den Slags, som har medført større Udgifter for Kommunerne. Med Hensyn til den Klædning, som skal udredes, naar man skal sende en Person bort, ogsaa naar han skal blive i Kommunen, men en Anden end Kommunen skal give Pengene til Klædningen, med Hensyn dertil har Loven af 24de Januar 1844 § 14 anset for passende, at denne Klædning skal koste 8 Kroner. Det er tvivlsomt, hvad der er rigtigt, enten at overlade til Lovgivningsmagten, som man i de senere Aar har gjort ved de Love, jeg har nævnt, eller ogsaa overlade det til Indenrigsministeren at udfærdige et Reglement. Jeg er tilbøielig til at tro, at det Sidste er heldigst, nemlig at Indenrigsministeren udfærdiger Reglementet; thi det kan ikke nægtes, at Prisen paa Tvsformodenheder, Klæder og Dignende kan gaa op og ned, saa det kan være meget uheldigt for de enkelte

Kommuner, at de ikke i Forhold til, hvad de kunne tilkomme, faae Mere. Men det er en af de Bestemmelser, med Hensyn til hvilke det har staet tvivlsomt for mig, hvad der er det Rigtige. Dog er det ikke Spørgsmaal af saa indgribende Betydning, og det staar jo let til at ændre. Med Hensyn til Kap. 6 om Udgifterne i Anledning af særlige Trangstilfælde m. m. vil man se, at jeg har ment, at det var rigtigt, at Udgifterne ved døvstumme, blinde og idiotiske Børns Underholdning og Opdragelse skulde lægges over paa Statskassen, naar de, vel at mærke, kunde komme ind paa en af Staten godkendt Anstalt. Jeg har ønsket at tage alle abnorme Børn med, men der er der nogen Banffelig hed for de to andre Klasser. Jeg er ikke overbevist om, at Staten eller de Anstalter, som ere godkendte af Staten, have Plads til at optage alle Landsfbage; thi ellers kan jeg ikke se rettere end, at det var retfærdigt og billigt, at disse ogsaa kom over paa Staten. Det er jeg ikke ganske sikker paa, men det kan man jo faae Underretning om, efter som Sagen skrider frem og kommer i Udvalg. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til de Sindssyge, men der have vi uheldige Forhold, som ikke ere endeligt ordnede endnu. Det er jo saa, at Kjøbenhavn har sit eget Sindssygehøuse. De have St. Hans Hospital ude paa Vidstrupgaard, som staar under Kjøbenhavns Kommune. Dog ser jeg ikke Andet, end at dette med god Villie kunde ordnes. Jeg ser ingen Fare i, at vi sige i Lovforslaget, at Staten forsørger disse Sindssyge, naattet jeg kunde tænke mig, at Kjøbenhavn som saadan kunde gjøre større Fordringer. Vil man ikke gaa den Vej, kunde man gaa den, som man gif i Loven af 7de Mai 1884 ved Statens Overtagelse af Sindssygeanstalterne, nemlig at kunne tildele et Beløb her til Kjøbenhavn i Forhold til Folketallet altsaa i Forhold til det, som er ydet til den øvrige Del af Landet. Det var den Vej, man gif ved Loven af 7de Mai 1884. Altsaa mit principale Forslag, det, som jeg havde i Sinde at sende til Trykning, var at medtage alle abnorme Børn; men det strandede, da jeg ikke var overbevist om, at vi havde Plads til de Landsfbage, og for det Andet strandede det paa, at jeg var bange for paa egen Haand at løse det Forhold, som er mellem Kjøbenhavn og Staten, men hvad min Tanke har været, kan vel nok forstaaes. Med Hensyn til de øvrige Bestemmelser i dette Afsnit skal jeg ikke opholde mig videre. De gribe ikke dybt ind i de nugjældende Forhold, og der vil altid være Anledning til at komme tilbage dertil. Derimod har jeg i § 65 fore-